

Arrest

nr. 161 453 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. RENGLET, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens de aankomstverklaring van 31 augustus 2007 (bijlage 3) komt verzoekende partij voor het eerst het Rijk binnen op 30 augustus 2007.

1.2. Verzoekende partij dient op 27 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag wordt op 5 april 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 27 mei 2013. De motieven gaan als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 27.07.2010 door (de advocaat van) betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.”

1.3. Op 5 april 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens kennis neemt op 27 mei 2013. De motieven zijn de volgende:

“In uitvoering van de beslissing van

J. F. (...), Attaché,

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de persoon die verklaart te heten: A.N.M.(...) en van nationaliteit Nigeria te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsbewijs en/of geldig reisdocument.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending aangehaald van de artikelen 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzichtigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekende partij voert tevens aan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse déclare la demande de séjour introduite par le requérant irrecevable au motif que « la demande n'était pas accompagnée d'un document d'identité requis, à savoir (une copie

du) le passeport international, ou un titre de voyage équivalent, ou (une copie de) la carte d'identité nationalité, ni d'une motivation valable qui autorise la dispense de cette condition sur base de l'article 9bis, §1 de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 ».

ALORS QUE lors de sa demande d'inscription et de changement d'adresse, le requérant a déposé la copie de son passeport et de son titre de séjour en Italie.

Que d'ailleurs son attestation de changement d'adresse mentionne son numéro de SP qui confirme que l'ensemble des documents déposés précédemment ont été transmis à la partie adverse.

Que la partie adverse se devait de tenir compte des documents déposés précédemment par le requérant.

Que l'article 9bis de la loi du 15 décembre n'exige nullement la production concomitante du document d'identité à l'introduction d'une demande de séjour.

Que cette question a déjà été tranchée par la jurisprudence du Conseil d'Etat et de Votre Conseil.

Qu'ainsi, dans une affaire similaire, le Conseil d'Etat a jugé dans son arrêt rendu 5 octobre 2011,

« (...) qu'ainsi, de même que l'administration ne peut pas ne pas tenir compte, au moment où elle statue, d'éléments postérieurs ou complémentaires versés au dossier par l'étranger, qui sont de nature à avoir une incidence sur l'examen de la recevabilité de la demande, de même H ne peut lui être reproché d'avoir égard à des éléments ayant une incidence objective sur la situation de l'étranger quant aux circonstances invoquées; que si les conditions de recevabilité liées à la forme de la demande s'apprécient au moment de son introduction, la condition d'établir des «circonstances exceptionnelles» n'est nullement une condition de forme mais une condition supplémentaire à remplir pour que la demande soit recevable en Belgique, laquelle condition s'apprécie au moment où l'administration statue; qu'il en est de même pour la condition de disposer d'un document d'identité, laquelle a pour but d'établir avec certitude l'identité de l'étranger ainsi que le relève, à juste titre, le juge administratif » .

Que le 30 novembre 2012, Votre Conseil a considéré dans une affaire similaire:

« L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, exige comme condition que « l'étranger dispose d'un document d'identité » et non la production concomitante des documents d'identité à la demande d'autorisation de séjour. En effet, aucun des termes de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne précise à quel moment l'étranger concerné doit « disposer » dudit document, et par conséquent, n'autorise à en déduire que cette condition ne doit être remplie qu'au seul moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour. L'acte attaqué ajoute donc une condition à la loi, ce qui en constitue une violation » .

Que par conséquent, loi n'exige nullement la production concomitante du document d'identité requis à l'introduction de la demande de séjour même si ce faisant le demandeur prend le risque qu'une décision d'irrecevabilité intervienne avant la production ultérieure du document d'identité.

Qu'en déclarant la demande de séjour de la partie requérante irrecevable en ce qu'elle n'aurait pas produit son passeport au moment de son introduction, la partie adverse rajoute une condition non prévue par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que la seule base légale prévoyant une telle obligation est l'article 2 b) de la circulaire du 21 juin 2007.

Qu'il s'agit en l'occurrence d'une circulaire ministérielle interprétative qui n'a donc aucune valeur contraignante.

Qu'il suffit pour s'en convaincre de se référer aux termes mêmes de la circulaire en son article M1 qui dispose que « la présente circulaire tente d'expliquer aux communes les modifications pertinentes pour chacun de ces points ».

Que l'article 9bis §1er, al. 1er de la loi du 15 décembre 1980 quant à lui dispose que « lors de circonstances exceptionnelles et à la condition que l'étranger dispose d'un document d'identité, l'autorisation de séjour peut-être demandée auprès du bourgmestre de la localité où il séjourne, qui la transmettra au ministre ou à son délégué. Quand le ministre ou son délégué accorde l'autorisation de séjour, celle- sera délivrée en Belgique ».

Que la ratio legis de l'article 9 bis de la loi précitée est d'éviter la régularisation de personne dont l'identité est incertaine.

Qu'en l'espèce, le requérant a déposé dès son arrivée en Belgique la copie de son passeport et de son titre de séjour en Italie.

Que la partie adverse ne fait aucune mention de ces documents alors qu'ils ont été transmis par la commune antérieurement à l'introduction de la demande de séjour.

Que le principe de bonne administration implique néanmoins que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier ;

Qu'en effet le «principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives» ne constitue pas une règle de droit, une décision en tout point légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision (Conseil d'Etat, arrêt n° 199529, 15 janvier 2010) ;

Que « Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000)

Qu'en outre, « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009);

Que pourtant la partie adverse se borne à déclarer que la demande n'est pas accompagné des documents requis sans mentionner lesdits documents et sans expliquer en quoi l'identité du requérant resterait incertaine.

Qu'à cet égard, votre Conseil à déjà considéré dans son arrêt n°30.293 du 5 août 2009 qu'une décision refusant de prendre en considération le document d'identité de la partie requérante qu'elle a reçu antérieurement « comporte dès lors une motivation contradictoire et déficiente puisque la partie défenderesse y admet être en possession d'un document d'identité de la requérante mais l'écarte sans du tout expliquer, conformément à la ratio legis de l'article 9bis, les raisons qui l'amènent à estimer cette identité incertaine ».

Que votre Conseil a encore jugé dans une affaire similaire le 28 juin 2010 que « la légalité d'un acte administratif s'appréciant au moment où celui-ci a été posé, force est de constater qu'au moment de sa décision, l'administration disposait d'un document d'identité comme l'article 9bis §1er al 1er de la loi le prévoit » (arrêt n°45.483).

Qu'au vu de ce qui précède, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen Que ce faisant, elle viole les dispositions visées au moyen.”

3.2. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, stelt de Raad vast dat zij nalaat verder aan te geven welk algemeen rechtsbeginsel zij – buiten het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele- en materiële motiveringsplicht – nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren.

3.3. Betreffende de door haar aangevoerde schending van “het voorzichtigheidsbeginsel”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de door haar aangevoerde schending van dit beginsel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geheel nalaat te verduidelijken op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve evenmin ontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de manifeste appreciatiefout waarvan de schending eveneens wordt aangehaald in het verzoekschrift.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet vergezeld ging van (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.7. Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

3.8. Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, verwijst de Raad naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De ratio legis van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt hier duidelijk uiteengezet. De bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*) en dit aan de hand van een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*).

3.9. Verzoekende partij hekelt het gegeven dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de kopie van haar paspoort en haar Italiaans verblijfsdocument. Verzoekende partij wijst erop dat dat zij na haar aankomst in België, met name naar aanleiding van haar aanvraag tot inschrijving een kopie van haar paspoort en haar Italiaans verblijfsdocument heeft voorgelegd. Deze documenten zou zij tevens hebben voorgelegd naar aanleiding van de melding van haar adreswijziging op 11 april 2009. In dit kader stelt verzoekende partij in essentie dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat de vereiste identiteitsdocumenten gelijktijdig met de aanvraag om verblijfsmachtiging moeten worden voorgelegd. De gemachtigde voegt dan ook een voorwaarde toe aan voormeld artikel door de aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat verzoekende partij haar paspoort niet heeft voorgelegd op het moment van het indienen van deze aanvraag. De verzoekende partij acht het onzorgvuldig dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing geen rekening houdt met eerder voorgelegde identiteitsdocumenten. Er wordt immers geen melding gemaakt van deze eerder voorgelegde documenten, noch wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom haar identiteit, niettegenstaande het gegeven dat zij reeds identiteits- en verblijfsdocumenten heeft overgemaakt, onzeker zou blijven.

Uit nazicht van administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een kopie van haar Nigeriaans paspoort en een kopie van haar Italiaanse verblijfstitel heeft voorgelegd in het kader van andere verblijfsprocedures of verblijfsstappen.

De Raad stelt evenwel vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zulke documenten niet aan de gemachtigde werden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt ook niet betwist in het verzoekschrift. De stelling van de gemachtigde dat "[d]e aanvraag [...] niet vergezeld [ging] van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.", vindt dan ook steun in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

Uit het advies van de Raad van State bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt overigens duidelijk dat "beschikken" dient te worden geïnterpreteerd als "overleggen" (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184*). Het bewijs van identiteit moet dus echter ook worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Dit werd nogmaals bevestigd door de Raad van State in zijn arresten nr. 224.392 en 224.393 van 24 juli 2013: "Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van

toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoont. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het niet volstaat dat de verzoekende partij reeds in het kader van een andere verblijfsprocedure een identiteitsdocument heeft voorgelegd, doch dat zij, in het kader van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken, quod non in casu.

Gelet op het voormelde, diende de gemachtigde dan ook geen rekening te houden met identiteitsdocumenten die voor het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag zijn voorgelegd. In dit opzicht heeft de gemachtigde dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld.

3.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststelde dat in casu niet is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en de aanvraag om verblijfsmachtiging bijgevolg onontvankelijk verklaarde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en geeft geen aanleiding tot een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.11. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekende geen middel aanvoert tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing blijft gehandhaafd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES